

[Justitsministeren.]

vil den udlænding, der under sin kørsel her i landet kommer til en trekanttavle, ikke vide, at denne tavle betyder fuldt stop, for han ved fra sit hjemland, at den kun betyder hovedvej forude, at han derfor har ubetinget vigepligt, men ikke ubetinget pligt til at standse. Umiddelbart foran en turistsæsons begyndelse vejer denne indvending dobbelt tungt.

Gennemføres mindretallets forslag, må man derfor efter mit skøn tage konsekvensen og opstille stoptavler ved alle veje, der udmunder i en hovedvej, d. v. s., at ca. 8.000 stoptavler skal opsættes, og det kan i hvert fald ikke gøres, før indeværende års turistsæson begynder.

Om risikoen ved indkørsel på hovedvej fra bivej vil jeg gerne oplyse, at dette problem flere gange har været bragt frem for domstolene, også for Højesteret, og jeg understreger, at domstolene allerede efter de gældende regler pålægger sidevejstrafikanten det fulde ansvar, såfremt han ved sin kørsel ind på en hovedvej giver anledning til færdselsuheld. Det foreliggende forslag vil yderligere fremhæve, at ansvaret er hos sidevejsfærdslen, og jeg skal drage omsorg for, at dette i færdselspropagandaen tydeligt indskærpes trafikanterne. Jeg er helt enig i udvalgets betragtninger på dette punkt.

Med disse ord har jeg søgt at klarlægge problemet, inden lovforslaget sættes under afstemning. Den indgående debat om sagen og de fornyede overvejelser, den har givet anledning til i justitsministeriet, har ikke bevirket, at jeg har skiftet standpunkt; jeg mener stadig, det vil være mest hensigtsmæssigt at vedtage udvalgets flertals forslag og følgelig at forkaste mindretallets forslag om at indføre fuldt stop.

Hastighedsbestemmelsen skal jeg ikke sige meget om. Kun vil jeg gerne igen fremhæve, at det ikke er meningen, at hastigheden nu skal sættes op. Hvis det viser sig, at ophævelsen af hastighedsgrænsen virkelig fører til uforsvarlig kørsel, må man overveje igen at indføre hastighedsbegrænsning; men erfaringen fra andre lande taler

jo herimod. Denne lovregels motto er, som jeg tillod mig at udtrykke det i bemærkningerne til lovforslaget, stadig dette: ikke fri hastighed, men forsvarlig hastighed.

De ærede talere i dag har fremsat visse betragtninger, som jeg skal gøre nogle få bemærkninger til. Det ærede medlem hr. Stæhr Johansen, der går ind for mindretallets forslag, henviste i sin argumentation bl. a. til cyklisterne og fremhævede, at intet andet land har så mange cyklister som Danmark, og det skulle tale for regler om ubetinget stop. Jeg kan ikke anerkende det argument. Såvidt jeg ved, har Holland endnu flere cyklister end Danmark, og Holland har indført den betingede stopregel og tænker mig bekendt ikke på at ændre den. Jeg kunne også henvise til det problem, der foreligger, hvor en hovedvej har en cyklesti ved siden og eventuelt også en fodgængersti; hvis man tænker sig fuldstændig stoppligt, må situationen vel blive den, at bilisten skal standse, før han når frem til fodgængerstien; men da han på et eller andet tidspunkt må ind på hovedvejen, bliver resultatet i virkeligheden, at han må kravle ind over cyklestien og gangstien for at komme ind på hovedvejen. Det vil altså sige, at den ubetingede stopregels konsekvens i denne situation bliver den samme som den betingede stopregels.

Det ærede medlem henviste endvidere til, at det var vor dårlige færdselskultur, der var skyld i det meste af misæren, og han henviste til England som landet med den høje færdselskultur. Jeg kan kun bemærke dertil, hvad jeg allerede har været inde på, at der vel bør sættes et arbejde ind på at søge færdselskulturen forbedret; men en dårlig færdselskultur kan ikke være et argument for reglen om ubetinget stop. Forsåvidt angår henvisningen til England, kan jeg sige, at England har netop for mig været forbilledet for det foreliggende lovforslags regel om betinget stop.

Det ærede medlem afviste den indvending, at fuldt stop-reglen ikke blev overholdt, og henviste til, at det ville være den udøvende magts opgave at sørge for, at lovreglen blev overholdt. Som jeg påpegede før, er det